

ΡΙΠΕΣ

«Κράτει»...

ΑΝ ΓΙΑ πρώτη φορά υπάρχουν στοιχεία που συνδέουν τρομοκρατική ενέργεια με συγκεκριμένο κύκλο προσώπων...

ΑΝ ΓΙΑ πρώτη φορά ο λαλίστατος υπουργός Δημόσιας Τάξης εμφανίζεται τόσο φειδωλός σε δηλώσεις, συναισθανόμενος προφανώς ότι δεν επιτρέπονται επιπολαιότητες...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ, εντούτοις, οι ποικιλώνυμοι «έγκυροι» πληροφοριοδότες της κοινής γνώμης που έχουν αναλάβει να προχωρήσουν στη σύνδεση της έκρηξης στην Πάτρα με τη δράση ελληνικών οργανώσεων, που αυτομάτως προσδίδει άλλες διαστάσεις στην υπόθεση της τρομοκρατίας στη χώρα μας.

ΑΠΟ τον γνωστής σερλοκχολμικής οξυδέρκειας μουσικοσυνθέτη, μέχρι κάποια «καλώς πληροφορημένα» φιλοκυβερνητικά έντυπα, οι «αποδείξεις» προσκομίζονται με τόση σοβαρότητα, όση είχαν και οι κατά καιρούς «εφαπτόμενοι» των τρομοκρατικών οργανώσεων, «αρμόδιοι».

ΕΤΣΙ, ενώ ο υπουργός περιορίζεται σε συνέντευξη του, να αναφερθεί αορίστως σε «υπόνοιες» και να χαρακτηρίσει την «17 Νοέμβρη» ως «άδυστα των αδύτων», οι έχοντες την ευθύνη ενημέρωσης της κοινής γνώμης έχουν κιάλας «καταδείξει» - φραστικά, εννοείται - το ενιαίο της δράσης Παλαιστινίων «κομάντος» με όλες τις εγχώριες ομάδες - ΕΛΑ, «1η Μάη», «Αντικρατική Πάλη», «Χρήστος Κασίμης» και «17 Νοέμβρη».

ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ συστηματικά ότι με την αποτελεσματική συμβολή της ΡΙΟ προχώρησε η διερεύνηση της τρομοκρατικής ενέργειας στην Πάτρα, καλλιεργούν με περισσή ευκολία την καχυποψία προς τους εν Ελλάδι Παλαιστίνιους, συλλήθδην, ώστε να δικαιολογήσουν και την κατηγορία προς τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, ότι έκαναν την Ελλάδα «ξέφραγο αμπέλι».

ΑΝ ΠΙΣΤΕΨΕΙ κανείς στα «στοιχεία» που παραθέτουν ή επικαλούνται αυτού του είδους τα δημοσιεύματα, τότε θα πρέπει να θεωρεί βέβαιη την εξάρθρωση, στο αμέσως προσεχές μέλλον, όλων των τρομοκρατικών ομάδων.

ΚΑΙ ΑΝ ασπασθεί τους συλλογισμούς τους, δεν θα πρέπει να μείνει Παλαιστίνιος στη χώρα μας, αφού όλοι πλέον είναι εξ ορισμού ύποπτοι.

ΣΤΗΝ κρίση κάθε λογικού ανθρώπου επαφίεται η αξιολόγηση της «προσφοράς» τέτοιων πιθανολογήσεων και υποδείξεων.

ΠΟΥ μπορεί να διατυπώνονται από αδαείς και άκριτους, όχι, όμως, και από γνώστες της πραγματικότητας και των συνεπειών παραποίησης της.

ΔΕΝ θλάφτει λίγο «κράτει» σ' αυτήν την τόσο σοβαρή ιστορία, που τείνει - κατά τα ειωθότα - να καταλήξει προσφιλέθ θέμα σεναριακών αναζητήσεων και ασκήσεων.

Του ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ

Ευρωπαϊκή ενότητα

Γοητεία και πραγματικότητα μιας ευρωπαϊκής δομής ασφαλείας

ΚΑΘΩΣ ο ψυχρός πόλεμος φτάνει σε ένα τέλος, θα έπρεπε να αποφεύγουμε την επανάληψη του λάθους που κάναμε μετά τον Α' και Β' Παγκόσμιο Πόλεμο: το λάθος να πιστεύουμε ότι είμαστε για μια ακόμη φορά κοντά στο Όραμα του Ενός Κόσμου, του Ούντροου Ουίλσον ή του Φραγκλίνου Ρούσβελτ.

Η ακαθόριστη ιδέα του Τζωρτζ Μπους περί μιας «Νέας Τάξης πραγμάτων» - που δεν έχει αποσαφηνισθεί ακόμη - είναι βέβαιο ότι θα εξαρτηθεί από την ικανότητα της Δύσης να συνεχίσει να υπερασπίζεται τον εαυτό της. Αλλά είναι δυνατόν αυτό ποτέ να επιτευχθεί σε μια Ευρώπη χωρίς το ΝΑΤΟ;

Η εξωτερική πολιτική και η πολιτική για την ασφάλεια, αντί να καθίσταται πιο εύκολη μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου, έχει γίνει σημαντικά πιο δύσκολη. Κατά την εποχή της σύγκρουσης Ανατολής - Δύσης, οι φίλοι και οι εχθροί ήταν σαφώς καθορισμένοι και τα πλαίσια για ανεξάρτητες πρωτοβουλίες, εκτός της δομής του συνασπισμού, ήταν περιορισμένα.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ

Χθες, το ζήτημα εξακολουθούσε να περιστρέφεται γύρω από τη διαχείριση του Status Quo. Σήμερα, το ζήτημα περιγράφεται γύρω από τον έλεγχο των ταχύτατων αλλαγών. Κάθε μέρα ζούμε τις προκλήσεις που συνοδεύουν αυτές τις αλλαγές, οι οποίες χαρακτηρίζονται όλο και περισσότερο από τις δραματικές τους διαστάσεις: στη Βαλτική, στη Γιουγκοσλαβία και, πάνω από όλα, στον πόλεμο του Κόλπου.

Οι Γερμανοί, όπως είναι φανερό, διαπιστώνουν ότι είναι δύσκολο να χειριστούν τις ξαφνικές αλλαγές στην παγκόσμια πολιτική κατάσταση, και όχι σε μικρότερο βαθμό τη νεοαποκτηθείσα εθνική τους κυριαρχία.

Αυτά που ακολουθούν, είναι ορισμένες βασικές σκέψεις για την ειρήνη και την ελευθερία στην καρδιά της Ευρώπης: 1. Μετά τον ψυχρό πόλεμο και το

διχασμό της Ευρώπης, το 1990 είδαμε συνταρακτικές αλλαγές. Η διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, η επιτυχή ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων «2 συν 4», η γερμανική ενοποίηση, η υπογραφή της συμφωνίας για τον περιορισμό των συμβατικών όπλων στην Ευρώπη (CFE) και οι συμφωνίες που αφορούν στην αποχώρηση των σοβιετικών δυ-

Της
Μαργαρίτας
Μαθιοπούλου

νάμεων από την Κεντρική Ευρώπη - όλα αυτά είναι το αποτέλεσμα του τρομερού αγώνα αναρίθμητων ατόμων, καθώς και της πολιτικής και της διπλωματίας.

Παρ' όλα αυτά, θα ήταν ιστορικά αφελές να πιστέψουμε ότι ο βασικός χαρακτήρας του κόσμου θα είναι από δω και στο εξής πιο ειρηνικός και ότι οι αμυντικοί συνασπισμοί αποτελούν κατάλοιπο του παρελθόντος. Λόγω της ανθρωπίνης φύσης ο πόλεμος παραμένει ένας από τους παράγοντες του κόσμου μας.

Πρέπει να έχουμε τη δυνατότητα να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας ακόμη και στο μέλλον, ειδικά αφού έχουμε πλήρη συνείδηση ότι, στον αιωνίως συγκινημένο κόσμο, είμαστε όλοι στην ίδια βάρκα. Η χωριστή ασφάλεια δεν υπάρχει πλέον.

2. Θα ήταν άστοχο να θεωρήσουμε τον Σαντάμ Χουσεϊν ως έναν παράφρονα απλώς στη διεθνή πολιτική. Αντιθέτως, θα πρέπει κανείς να συμπεράνει ότι περιφερειακοί δικτάτορες σε άλλα μέρη του κόσμου θα προσπαθήσουν επίσης να εκμεταλλευθούν το κενό πολιτικής εξουσίας που προήλθε από το ξαφνικό τέλος της παγκόσμιας σύγκρουσης Ανατολής - Δύσης.

Μέχρι πολύ πρόσφατα, σχεδόν κάθε περιφερειακή σύγκρουση αυτομάτως απειλούσε να κλιμακωθεί σε μία σύγκρουση μεταξύ των υπερδυνάμεων. Σήμερα, αυτό έχει αλλάξει. Μια περιφερειακή μεταβολή εξουσίας δεν είναι πλέον ταυτοχρόνως μια αλλαγή στη γεωστρατηγική κατανομή. Εάν η Μόσχα και η Ουάσιγκτον μπορούν να συμφωνήσουν σε τόσα μέγιστα σημεία, γιατί θα έπρεπε να ενοχληθούν από «μικρές» διανέξεις;

Ωστόσο, δεν υπάρχει έλλειψη συγκρούσεων, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ευρύτερους πολέμους. Αρκεί να σκεφθεί κανείς την Ινδία και το Πακιστάν, χώρες που μπορούν κάλλιστα να διαθέτουν και οι δύο πυρηνικές δυνατότητες. Κατά συνέπεια, είναι λογικό ο κρίσιμος ρόλος της παγκόσμιας διεύθυνσης μιας κρίσης, της περιφερειακής ύφεσης και της ανθρωπιστικής επέμβασης να διατηρηθεί και στα ερχόμενα χρόνια.

Η αποφασιστική ευθύνη, λοιπόν, θα παραμείνει, όπως και πριν, στις μεγάλες δυνάμεις, αλλά επίσης και στα Ηνωμένα Έθνη, καθώς - σε όχι μικρότερο βαθμό - και στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα - εάν θέλει να τη λάβουν σοβαρά υπόψη.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΑ ΟΠΛΑ

Αυτή η ευθύνη περιλαμβάνει ένα ευρύ πεδίο: από το διεθνή έλεγχο των εξαγωγών όπλων, ειδικά σε ό,τι αφορά στην εξάπλωση των πυρηνικών, μέχρι τη σύσταση μιας ευέλικτης πολυμερούς δύναμης επέμβασης, κατά το πρότυπο των συμμαχικών δυνάμεων στον πόλεμο του Κόλπου. Ακόμη και οι Γερμανοί, ειδικά μετά την ανάκτηση της εθνικής τους κυριαρχίας, δεν έχουν κάποιο λόγο να παραμείνουν αποστασιοποιημένοι από αυτόν το διεθνή σκοπό. Στο κάτω κάτω, κανείς μας δεν θέλει οι Γερμανοί να ακολουθήσουν έναν χωριστό εθνικό δρόμο.

3. Ο κίνδυνος στρατιωτικής σύγκρουσης είναι, ωστόσο, κάθε άλλο παρά περιορισμένος σε μακρινές χώρες. Ακόμη και η Ευρώπη έχει απομακρυνθεί αρκετά από το ιδανικό της «μόνιμης ειρήνης». Κανείς δεν γνωρίζει τι θα απογίνει η Σοβιετική Ένωση, η οποία συγκλονίζεται από την οικονομική κρίση και τις εθνικιστικές συγκρούσεις. Εν μέσω των φόβων για εμφύλιο πόλεμο, στρατιωτική δράση ενάντια στις επιμέρους Δημοκρατίες, όλοι ήλπιζαν αλλά ουδείς γνώριζε εάν η πορεία της «Νέας Σκέψης» του Γκορμπατσώφ θα επιδίωξει.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Ενώ η Σοβιετική Ένωση κατά πάσα πιθανότητα θα συνεχίσει να εκτιμά τις στενές σχέσεις με την Ευρώπη, ακόμη και μετά από μια εν δυνάμει μεταβολή στην εξουσία, οι συνέπειες μιας αποτυχίας της πολιτικής του Γκορμπατσώφ για την υπό εξέλιξη ευρωπαϊκή τάξη ειρήνης, θα μπορούσαν να είναι επικίνδυνες. Μπορεί το Ευρωπαϊκό Σπίτι να επιζηήσει μιας φωτιάς στο μεγαλύτερο του διαμέρισμα;

Οι επαπειλούμενες εθνικιστικές και κοινωνικές συγκρούσεις υπάρχουν επίσης και εκτός της Σοβιετικής Ένωσης. Παλιές συγκρούσεις εξακολουθούν να υπάρχουν μεταξύ των Τσέχων και των Σλοβάκων, των Ούγγρων και των Ρουμάνων, και μεταξύ των λαών της Γιουγκοσλαβίας, για να απαριθμήσουμε μερικά μόνον παραδείγματα. Το χάσμα πλουσίων - φτωχών και η απειλή της μαζικής μετανάστευσης από την Ανατολή προς τη Δύση, και, ίσως, σύντομα από το Νότο προς το Βορρά, αποτελούν πρόσθετες ανησυχίες. Όλα αυτά απλώς θα εξαφανισθούν φυσιολογικά;

Σημείωση των «ΝΕΩΝ»: Η δρ Μαργαρίτα Μαθιοπούλου διδάσκει αμερικανική εξωτερική πολιτική στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου. Είναι επισκέπτρια καθηγήτρια Διεθνών Σχέσεων στο Πανεπιστήμιο Χούμπολτ του Ανατολικού Βερολίνου.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑ-ΔΑ: Οι κίνδυνοι συγκρούσεων.

ΤΑ ΝΕΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΧΡ. Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α.Β. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Β.Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Ν.Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κ.Γ. ΡΕΣΒΑΝΗΣ
ΗΛ.Κ. ΜΑΤΣΙΚΑΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΤΕΛΕΞ:

FAX:

Χρ. Λαδά 3 Τ.Δ. 102 37